

Исломдан олдинги ҳаётимни ҳаёт деб ҳисобламайман



18:30 / 06.08.2021 5665

Ғайридин бўлган, кейинчалик исломга кирган бир аёл ўзининг исломга кириш тарихини ҳикоя қилади:

«Мен шифокор эдим. Менинг бўлимимда бир қари муслима аёл даволанарди. Унинг олдига, бошқалардан фарқли ўлароқ, эртаю кеч бир эр-хотин йўқлаб келарди. Ҳали дори-дармон, ҳали кўнгли тусаган егуликлар олиб келар, кайфиятини кўтариб, яхши гаплар билан кўнглини олишарди.

Бир куни улардан: «Сизларга бу аёл ким бўлади?», деб сўрадим.

Эркак: «Менинг онам», аёл эса, «Менинг қайнонам», деб жавоб берди. Менинг ҳайратим янада ортди. Аёлга қараб: «Бу киши-ку, онасига қараётган экан, сиз нега бунчалик ғамхўрлик қиласиз? Ҳозирги кунда ҳеч қайси аёл бировга бунчалик меҳр кўрсатмай қўйган. Кузатиб турсам, у аёлга қараб йиғлаб ҳам қўясиз ҳатто», дедим.

Шунда аёл тушунтирди: «Бу киши менинг турмуш ўртоғим. Унинг розилигида Аллоҳнинг розилиги бор. Унинг розилиги эса, онасининг розилигида».

«Сизни бундай қилишга нима мажбур қилади?»

«Диним шунга буюради». Сўнгра Ислом нима, унинг қандай шартлари бор, қандай яхшиликлари бор, қисқача тушунтириб берди.

Унинг сўзларини эшитиб, ўйланиб қолдим. Менинг ҳам бир ўғил, бир қизим бор. Бир йилда бир қандайдир маросим бўлиб қолса кўришамиз, бўлмаса йўқ. Мен касал бўлиб, шифохонага тушиб қолсам, ўзим хабар бермагунимча билишмайди ҳам.

Сўнгра ундан исломга қандай киришни сўраб, мусулмон бўлдим. Эрим билан ажрашиб, мусулмон давлатга кўчиб кетдим. Ўша ерда бир мусулмон эркакка турмушга чиқдим. Ҳозир икки қизим бор. Бахт нималигини биринчи бор туйдим. Исломдан олдинги ҳаётимни ҳаёт деб ҳисобламайман.

Ҳикояни ўқиб, Умар ибн Хаттоб розияллоҳу анҳунинг бир сўзлари ёдимга тушди:

«Исломга жим турган ҳолингизда даъват қилинглар!»

Саҳобалар сўрашди:

«Эй, амирул муъминийн, қандай қилиб?»

«Гўзал хулқинглар билан!», деган эдилар.